

- людина, яка зацікавлена в читанні замітки саме про конкретну правову подію;
- людина, яка обізнана в правових питаннях, юрист;
- людина, яка оцінює дії сторін правового конфлікту, зауважує неточності й помилки, згоджується або ні з рішенням, наприклад, суду, вивчає причинно-наслідкові зв'язки;
- людина, яка цікавиться новинами у сфері права.

Отже, до комунікативних особливостей замітки на тему права належать: візуальний канал комунікації, висвітлення типу правової події у минулому часі, прагнення автора до документалізму, динамізм зображуваних подій, особлива модель читача.

Список використаних джерел

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики : підручник / Флорій Бацевич. – К. : Видавничий центр «Академія», 2004. – 344 с.
2. Здоровега В.Й. Теорія і методика журналістської творчості : підручник / В.Й.Здоровега. – 2-ге вид., перероб. і допов. – Львів : ПАІС, 2004. – 268 с.
3. Лизанчук В.В. Основи радіожурналістики : підручник / Василь Лизанчук. – К. : Знання, 2006. – 628 с. + компакт-диск.
4. Кость С.П. Правовий дискурс газет України : монографія / Світлана Кость. – Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2014. – 185 с.

Котляренко Світлана Василівна,

доцент кафедри методики викладання української мови та літератури Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова, кандидат філологічних наук, доцент

ОСОБЛИВОСТІ КОМУНІКАЦІЇ У СФЕРІ ЛІНГВІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

На сучасному етапі розвитку лінгвістичних наук спостерігається підвищена увага до людського фактору комунікації, функціонування мовних одиниць у процесі спілкування, комунікативно-прагматичного підходу. Так, згідно з визначенням В. Н. Комісарова, прагматичний аспект тексту є здатністю тексту створювати певний комунікативний ефект [6, с. 209].

Процес обміну інформацією є комунікація. Перша потреба в комунікації на рівні організації пов'язана з наданням необхідної інформації з відповідного питання, щоб дозволяти кожному виконувати свою роботу ефективно і сприяти досягненню мети.

Міжнародна інформація – це важлива частина міжнародних відносин. Об'єктом її впливу є мільйони людей.

Умовою успішної комунікації є бажання її учасників спілкуватися (налаштованість на співпрацю); за відсутності такого бажання виникає конфліктна комунікативна поведінка. На думку американського логіка Г. Грайса, успішна комунікація можлива за умови дотримання: інформативності (висловлення повинно бути змістовним), істинності (говорити тільки правду), релевантності (говорити тільки те, що стосується справи), ясності, чіткості (говорити коротко і зрозуміло).

Однією з найпомітніших ознак сучасної проблемної ситуації (класифікаційної одиниці наукового знання) в лінгвістиці можна вважати бурхливий розвиток функціонально-комунікативних досліджень. Вивчення мовної комунікації значною мірою ґрунтується на загальній теорії комунікації. Теорія комунікації – галузь наукових досліджень, яка вивчає універсальні механізми та закономірності інформаційного обміну.

Неможливо переоцінити важливість комунікації в діяльності організації педагогічного процесу. Якщо люди не зможуть обмінюватись інформацією, то зрозуміло, що вони і не зможуть працювати разом, формувати цілі й досягати їх. Комунікація – це складний процес, що складається із взаємозалежних кроків. Кожен із цих кроків дуже потрібний і важливий для того, щоб зробити наші думки зрозумілими іншій особі. Кожен крок – це пункт, в якому, якщо ми будемо недбалими і не будемо думати про те, що робимо, – зміст може бути загублений.

Мова – найсуттєвіша і визначальна частина людської особистості, чинник її поведінки, мислення, усвідомлення рівня існування у світі та виокремлення у світі цивілізованих народів.

Саме мова постає вирішальним та основним чинником ідентифікації себе до її подібних. Мова за своєю сутністю це об'єднана духовна енергія народу, вона є відбиттям духу людського і засобом для творчого перетворення матеріального світу у світ духовний (за В. фон Гумбольдтом).

Визначення функцій мови (інформаційна, комунікативна, розумова, естетична, репрезентативна, виховна, координаційна тощо) не дозволяє говорити про мову як про щось супровідне в життєвій енергії народу, оскільки її значущість постає вершинною

в естафеті духовної спадщини, об'єднанні людей у культурному та цивілізаційному плані, індивід живе у мові і реалізує себе через мову. Усе це уможливило діаметрально два підходи до з'ясування значущості мови у суспільному перебігові та житті окремого її носія. Прихильники першого підходу зводять рольову функцію мови лише до засобу спілкування, наголошуючи при цьому на її статусі як найважливішого засобу спілкування. Тому в цьому разі мова розглядається у протиставленні чи у зіставленні з іншими засобами спілкування, здебільшого несловесного типу. Послідовники другого погляду на значення мови у розвитку людського суспільства, самої цивілізації наголошують на тому, що мова завжди втілює у собі своєрідність народу (за В. фон Гумбольдтом).

Мова у своєму загальному вияві статично, відносно стабільна, довговічна, довготривала, належить суспільству, охоплює досвід нації, відображає її картину світу, сама мова у своїй цілісності може бути окреслена як певний простір, в якому виявляється дух народу, його багатство. Мова у своїх виявах не залежить від конкретних обставин, а мовлення конкретне, активне, динамічне, є виявом творчої ініціативності індивіда. На мовлення суттєво впливає спілкування, ті обставини, в яких реалізує себе адресат й адресант. Мовлення має свої основні варіанти фіксації – усно-звуковий або писемний, у кожному разі суттєву роль відіграє час його реалізації, просторові компоненти, актуалізація певних величин. Усе це робить мовлення індивідуальним.

Уміння будувати монологічне наукове мовлення, безумовно, пов'язано з опануванням мовної системи побудови наукового тексту. Основним шляхом формування цих умінь слід назвати спостереження і аналіз зразків наукової мови, які можуть служити основою побудови і вдосконалення самостійних висловів в науковому стилі. При розгляді питань професійної педагогічної майстерності обговорюють, як правило, не індивідуальну культуру особи, а професійну комунікативну культуру. Її можна розглядати через сукупність культуротворчих компонентів.

Перший із них – емоційна культура, культура відчуттів, яка є адекватним реагуванням на дію навколишнього світу, дійсності. Другий компонент – культура мислення, пов'язана із законами побудови мови, з живанням засобів і форм вираження, з відбором інформації для висловів. Третій компонент – культура мови, що є об'єктом вивчення мовознавства в школі, у вузі.

Усе це і створює індивідуальний стиль спілкування. Отже, справжній професіонал – це завжди комунікативний лідер, який здатний прикувати увагу монологом, організувати діалог і вести його відповідно до норм мовного етикету.

Список використаних джерел

1. Алексюк А. М. Педагогіка вищої освіти України. Історія. Теорія : підручник. Київ: Либідь, 1998. 560с.
2. Батюта Т. І. Прагматичний аспект перекладу. Матеріали конференції. 2015.
3. Бех І. Д. Психологічна суть гуманізму у вихованні особистості. *Вісник АПН України*. 1994. № 3.
4. Болюбаш Я. Я. Організація навчального процесу у вищих закладах освіти. Київ : Наукова думка, 1997. С. 62.
5. Косенко Ю. В. Основи теорії мовної комунікації : навч. посібн. Суми : Сумський держ. ун-т, 2011. – 187 с.
6. Комиссаров В. Н. Теория перевода (лингвистические аспекты) / В.Н. Комиссаров. Москва : Высш. шк., 1990. 253 с.
7. Сагач Г. Ділова риторика : мистецтво риторичної комунікації / Г. Сагач. – Київ, 2003.
8. Словник-довідник з української лінгводидактики : навч. посібник / [кол. авторів за ред. М. І. Пентилюк]. Київ : Ленвіт, 2003.

Красницька Анжела Віталіївна,

доцент кафедри юридичного документознавства навчально-наукового інституту № 1 Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент;

Ознамець Галина Олександрівна,

старший викладач кафедри юридичного документознавства навчально-наукового інституту № 1 Національної академії внутрішніх справ

ЛАТИНІЗМИ І ГРЕЦИЗМИ У СФЕРІ ПРАВА ТА ПСИХОЛОГІЇ

Запозичення іншомовних слів є закономірним процесом розвитку мови кожного народу, адже мовна система будь-якої мови постійно вдосконалює та поповнює свій словниковий склад новими одиницями. У цьому відношенні українська мова не є винятком. Запозичення з інших мов завжди проникали до національної мовної системи.